

i at komme dybere ind paa dette Forhold, saa meget mindre som det har været berørt under Forhandlinger, der har fundet Sted i Folketinget; men paa den anden Side mener jeg dog at burde nævne det, ogsaa af Hensyn til, at Finansministeren har erklæret, at han var villig til at give et saadant Tilsagn. Dermed skal jeg tillade mig at anbefale dette Lovforslag til Gennemførelse i det høje Landsting.

Piper: Paa mit Partis Vegne skal jeg udtale, at vi hilser dette Forslag med Tilfredshed. De Embedsmænd og Funktionærer, som vil faa Dyrtdistillæg ifølge dette Forslag, er netop nogle af de Klasser i Landet, som lider allermost under den forhaandenværende Dyrtdistillæg, og dette Tryk mærkes lige saavel af Folk med mindre Lønninger som af Folk med højere Lønninger. Selvfølgelig mærkes det mest af de første, men naar man i sin Tid har fastsat Lønskalaen i Forhold til det Arbejde og det Ansvar, der var forbundet med det Embede og den Stilling, vedkommende bestrider, saa burde en saadan Lønskala ikke i den Grad forskydes ved Dyrtdistillægget, som sket er gentagne Gange. Under Behandlingen af det foregaaende Dyrtdistillæg var Grænsen sat langt nede, ved 3,000. Denne Gang er den sat højere. Vort Parti havde den Anskuelse, at der slet ikke burde have været sat nogen Grænse, og dette har ogsaa, som den højtærede Finansminister nu omtalte, været fremført i Ministerraadet af den Minister, der repræsenterer det konservative Folkeparti. Med Hensyn til Enkeltstederne i Lovforslaget skal jeg ligeledes udtale min Beklagelse over, at det ikke tager mere Hensyn til Ægtefællerne, end det gør. For saa vidt begge Ægtefæller er i Statens Tjeneste, erholder de hver kun Halvdelen af det Dyrtdistillæg, som tilkommer dem. Det er efter min Formening en Uretfærdighed, der her begaaes; man maatte have kunnet give et Tillæg, ikke saaledes, at de just fik dobbelt, men et rimeligt Tillæg til disse Mennesker vilde have været retfærdigt. Man stiller dem i Virkeligheden langt, langt ugunstigere end de ugifte. Ligeledes burde man, naar man giver et Tillæg af en Fjerdedel af det Dyrtdistillæg, der oppebæres i indværende Aar, være gaaet bort fra den Streg, som blev trukket i Fjor, saaledes at ikke den Uretfærdighed, der allerede den Gang var til Stede, yderligere skærpedes. Jeg vil gerne tillade mig at forespørge den højtærede Finansminister, da

der er nogen Tvivl til Stede i saa Henseende, hvorvidt Præsterne er indbefattede under dette Lovforslag og kommer til at nyde godt af det. Jeg vil dog med det samme udtale, at af mit Parti vil der ikke blive stillet Ændringsforslag. Saaledes som Sagen foreligger, og uagtet vi altsaa kunde ønske, at Enkeltsteder i Forslaget var formulerede anderledes, vil vi dog tiltræde det og anbefale det til hurtig Fremme.

J. Pedersen: Som denne Sag er forberedt, og som den er kommet til os fra det andet Ting, kan jeg, ligesom det ærede Medlem (Piper), der nu talte, paa mit Partis Vegne anbefale, at dette Lovforslag fremmes hurtigt og uden Ændringer. Dermed skal ikke være sagt, at man i det Parti, hvortil jeg hører, ubetinget har været tilfreds med alle Enkeltsteder og Bestemmelser i Forslaget. Den Anke, som nogle Medlemmer af vort Parti har rejst, er imidlertid ikke gaaet i den Retning som det ærede Medlems, nemlig at der ingen Grænse burde have været med Hensyn til Lønningerne for dem, der kunde faa Del i dette Tillæg. Der har jo ved alle Dyrtdistillæg i hvert Fald gennem en meget lang Aarrække altid været en Grænse. I Slutningen af Halvtredserne i forrige Aarhundrede gav man ganske vist Dyrtdistillæg uden nogen Grænse, saa vidt jeg kan se. Man gjorde det paa den Maade, at man omsatte en Del af Embeds- og Bestillingsmændenes Lønninger i Byg efter Kapitelstakst, saaledes at man regnede 25 Tdr. Byg lig en Værdi af 100 Rdl., og da Byggen den Gang var dyrere, var det en Fordel for vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd at faa deres Løn betalt paa den Maade i Stedet for efter de sædvanlige Regler. Man indrettede det da saaledes, at de med de smaa Lønninger fik en større Del af deres Løn, maaske hele deres Løn, omsat paa den Maade, og de med de større Lønninger fik mindre og mindre, jo højere de kom op, men saa vidt jeg kan se, fik de alle noget. Men det er vistnok ogsaa det eneste Tilfælde, hvor man har givet Dyrtdistillæg uden at sætte en Grænse for, hvor højt det kunde naa op i Lønningerne. Nej, Anken fra nogle Medlemmer af vort Parti har været den, at man fandt den foreslaaede Grænse lovlighøj, og den er ogsaa højere, end man nogen Sinde tidligere er gaaet til ved Dyrtdistillæg. Det højeste, man er gaaet til, er, saa vidt jeg erindrer, de Tillæg, der blev givet i Halvfjerdserne paa Finansloven, og som ikke gik højere end til, at